

Ono mě myslí - Ono mě tká - Ono mě působí III

Esoterní hodina, Curych, 17. prosince 1912

Chce-li člověk provádět meditaci, musí se donutit k tomu, aby všechno [ostatní] z myšlenek vyřadil a v duši měl jen duševní obsah meditace samotné. Po meditaci má v duši nastat klid, musí se dostavit prázdno, a pak je třeba počkat, jestli vplyne něco z duchovního světa; čekat trpělivě a vytrvale. Člověk pak možná bude mít pocit, že je jakoby duchem nepřítomný, pocit, že to je jako sen, který se mihne kolem. Prožívá pocit: „Něco myslí ve mně.“ - „Dotkl se mě anděl.“ - „Pozvedám se do jeho říše.“

Jaký je náš vztah k našim myšlenkám, takový je vztah anděla, bytosti Angeloi, k Duchu svátému. Duch svátý nemyslí tak jako my, nýbrž tak, že světem nechává chvátat své anděly jako své posly.

Takový prožitek je prvním krokem do duchovního světa a měli bychom mu věnovat pozornost.

Dno mě myslí máme cítit, prožívat ve zbožnosti.

Můžeme se ovšem dále pozvednout k tomu, co svým životem protkává svět jako božský princip, jemuž vděčíme za svou existenci. Tady pak máme prožitek: *Ono mé tká*.

Dotýkáme se tím lemu roucha bytostí, jež nazýváme Duchy pohybu (Dynameis).

Již v obvyklém životě se musíme ponořit a na něco narazit, abychom rozvinuli vědomí. Narážíme na své fyzické tělo a probouzíme se. - Také po smrti na něco narážíme: na substancí Krista! V ní musíme procitnout, do ní se ponořit, abychom v duchovním světě získali vědomí a nespali tam.

Mít vědomí však ještě neznamena mít vědomí Já. Vědomí máme i při zážitku, že v nás něco myslelo, avšak teprve když si vzpomeneme na to, že jsme prožili, jak něco myslelo v nás, spojíme tento prožitek se svým Já.

Ve smrti tak své Já ztrácíme, mrtvi se jako duše vnořujeme, abychom našli sami sebe a pozvolna získali vědomí v substancí Krista.

Tu se pak dostáváme k vznešeným bytostem, jež ve svém tušení označujeme jako Trůny, Mocnosti vůle, a [příslušná] mantra zde zní: Ono mě působí. [Náležitým] pocitem při tom je pokorná úcta a oddanost.

Máme-li světlý okamžik v duchovním světě, vidíme dole své tělo, avšak vidíme-li ho jako zrcadlo, patří k tomu vysoký stupeň zření. Na začátku takových prožitků vidíme v obrazu rakev a v ní člověka nebo vanu naplněnou horkou vodou, anebo stojíme přede dveřmi, které se neotvírají. To všechno je fyzické tělo, které nás v obraze nepouští dovnitř.

Když prožijeme obraz, že pohlížíme dolů na své fyzické tělo, jak jsme se zrodili z božsky-duchovního světa, vyjadřujeme to ve slovech:

Ex Deo nascimur.

Když si představíme, jak se noříme do Kristovy substance, abychom zemřeli, je to vyjádřeno slovy:

In Christo morimur.

Jak se ze zurčící vody opět vynoříme a v jemném těle se vzneseme do duchovního světa:

Per Spiritum Sanctum reviviscimus.

Rudolf Steiner

GA 266/II